

CHƯƠNG 11

DUY NGÃ ĐỘC TÔN

Tần Độc Hạc xưa nay lạnh lùng không ưa cười nói, hiện tại càng không cười nổi, Liễu Thanh Phong nét mặt cũng thế, chẳng hề có nét cười.

Một tràng âm thanh quỷ dị từ sau tấm bình phong lập tức vang ra, tấm bình phong từ sau tấm bình phong lập tức vang ra, tấm bình phong từ từ tách ra làm đôi, dờn về hai bên.

Khoảng trống sau tấm bình phong không nhiều, mặt đất không rõ đã di động từ lúc nào, để lộ ra một cửa hầm.

Một người từ cửa hầm xuất hiện.

Y ngồi trên một cái ghế gỗ tử đàn, tuy là ngồi nhưng vẫn tạo cho người ta một cảm giác cao không thể với tới.

Đó là một lão nhân râu tóc đều bạc trắng như ngân tuyến, khuôn mặt đầy vết nhăn phẳng phất như bị dao rạch, đôi mắt sáng rực như bảo thạch, mũi rất cao, rất nhỏ, hai hàng lông mày xé chạy dài vào mái tóc, tuy đã lớn tuổi vẫn người ta cảm giác về một con người có sức sống mạnh mẽ.

Trên đầu ông ta không có món trang sức nào, bộ tóc xoắn tung, mặc một bộ long bào màu đỏ có hình rồng vàng.

Chín con rồng vàng bay trong mây rõ ràng là chỉ vàng dẹt thành, người dẹt khéo léo có thể nói là xảo đoạt thiên công.

Theo lẽ thường mà đoán, dĩ nhiên ông ta không phải là bậc đế vương, nhưng lại tạo cho người ta cảm giác là bậc đế vương.

Thẩm Thăng Y chưa từng thấy qua bậc đế vương nào, nhưng nhìn thấy lão nhân trước mặt lại hiểu thế nào là sự oai nghiêm và phong thái của một bậc đế vương.

Chiếc ghế đặt trên một tấm nệm đỏ, chiếc nệm này nâng lên tới ngang mặt đất thì dừng lại.

Lão nhân theo chiếc ghế từ dưới đất hiện lên, ngồi vững như non, lại giống như bị vô số chiếc đinh đóng chặt vào ghế.

Tần Độc Hạc, Liễu Thanh Phong cùng di động thân hình, tạo thành thế hai bên giáp kích.

Trương Thiên Hộ nắm chặt cái bàn tính.

Thẩm Thăng Y kiểm cũng sẵn sàng tuốt ra.

Lão nhân như không có chuyện gì, ngay cả mắt cũng không hề chớp, chưa nói tới chuyện gì khác, chỉ một sự trấn định đã hơn hẳn người thường.

Trương Thiên Hộ ánh mắt di động, cười nhạt nói:

"Lão đệ, người ta không coi chúng ta vào đâu".

Thẩm Thăng Y hững hờ cười một tiếng nói:

" Lão tiên bối nói sai rồi, nếu y có thể không coi chúng ta vào đâu, tại sao không dám hiện thân gặp mặt chúng ta ?"

" Lão đệ... ", Trương Thiên Hộ trên mặt lộ rõ vẻ kinh ngạc.

Thẩm Thăng Y nói tiếp:

" Trước mặt chúng ta chỉ là một pho tượng thôi".

Trương Thiên Hộ, Tàn Độc Hạc, Liễu Thanh Phong đều sững sốt, quan sát lão nhân từ trên xuống dưới.

Lão nhân không hề phản ứng.

Tàn Độc Hạc ngờ vực nhìn Thẩm Thăng Y, không chờ ông ta mở miệng, Thẩm Thăng Y đã nói:

" Da dẻ người này chẳng có chút ánh sáng, mà đôi mắt như thế không phải là sáng quá ư ?"

Trương Thiên Hộ nói ngay:

" Nhìn kỹ, thì không có chút sinh khí nữa kia".

Tàn Độc Hạc không kềm chế được một tiếng thở dài:

" Không ngờ mục quang của lão đệ sắc bén tới như thế, Anh hùng thì lúc trẻ tuổi đã là anh hùng, câu nói ấy quả không sai".

Thẩm Thăng Y lắc đầu:

" Mục quang của vãn bối chẳng có gì là sắc bén cả, chỉ là thính mũi hơn người khác một chút thôi".

Trương Thiên Hộ "ủa" một tiếng, nói:

" Lão đệ ngửi được mùi tượng đất à ?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Đúng, cũng vì thế mới nghĩ tới nhiều chuyện".

Trương Thiên Hộ cười nhạt một tiếng nói:

" Người ta ngay cả cái mặt cũng không cho chúng ta nhìn, nói chuyện cũng bằng thừa".

Một giọng nói kỳ quái lập tức vang lên:

" Quả nhân nghe được các người nói, các người cũng nghe được quả nhân nói, như thế đủ nói chuyện với nhau rồi".

Trương Thiên Hộ chột hỏi:

" Người tự xưng là gì ?"

" Quả nhân !", giọng nói nghe kỹ như là từ trong pho tượng vang ra.

Trương Thiên Hộ lại hỏi:

" Người là bậc vương à ?"

" Thế ngoại Ma Vương, duy ngã độc tôn !"

" Ma Vương à ?", Trương Thiên Hộ cười nhạt.

Giọng nói thần nhiên vang lên:

" Người có thể theo đó mà xưng hô với quả nhân".

Trương Thiên Hộ phẩy tay một cái:

" Đừng có ăn nói cái giọng ấy, muốn nói chuyện thì ra mặt mà nói".

" Hồn láo..."

Trương Thiên Hộ cười nhạt :

" Đây tuy là đất của ngươi , nhưng chúng ta không phải là người của ngươi đâu nhé".

" Được nghe tiếng ta nói, đã là may cho các ngươi lắm rồi".

Giọng nói của Ma Vương vô cùng rõ ràng, cũng vô cùng uy nghiêm.

Trương Thiên Hộ, Liễu Thanh Phong, Tần Độc Hạc lần lượt bật tiếng cười nhạt.

Thẩm Thăng Y lại nói:

" Thật tiếc, chúng ta cùng Ma Vương không quen biết, thế mà chịu nói chuyện thì đó cũng là vì nể mặt ngươi chứ chẳng vinh dự gì đâu".

" Thẩm Thăng Y..."

" Các hạ xưng hô thế nào đây ?"

Ma Vương im lặng một lúc.

Kế đó lại nói:

" Chuyện này quả nhân thấy tới đây là đủ rồi, các ngươi ..."

Thẩm Thăng Y ngắt lời:

" Chuyện này là do các hạ gây ra, nếu các hạ không muốn tiếp tục thì trước khi chúng ta tới đây các hạ có thể ngưng lại rồi".

" Đúng thế !", Ma Vương lạnh lùng nói " Đáng tiếc là quả nhân xưa nay rất cố chấp, cũng không thích bị người ta sai khiến".

" Vậy bây giờ muốn thôi, là ý của các hạ phải không ?"

" Nếu không phải, thì quả nhân đã không nói chuyện với các ngươi".

Tần Độc Hạc cười nhạt:

" Nói thế thì ra chúng ta có phúc lớn lắm nhỉ ?"

Trương Thiên Hộ nói chen vào:

" Muốn chấm dứt chuyện này cũng được thôi, có điều các hạ phải giải thích cho chúng ta rõ hết đầu đuôi".

" Giải thích à ?", giọng nói của Ma Vương có vẻ tức giận " Các ngươi nói là quả nhân phải giải thích à ?"

" Cho dù ngươi là vua Âm ty, thì không giải thích cũng không xong". Trương Thiên Hộ cười nhạt " Bởi vì chúng ta không phải là con dân của ngươi, cũng không phải đang ở Âm ty".

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói tiếp:

" Nếu còn điều gì không rõ, thì không những chúng ta sẽ tiếp tục, mà sau buổi sáng hôm nay, nhất định nơi đây cũng sẽ tan nát".

Liễu Thanh Phong cũng nói:

" Đệ tử của Giang Nam tứ hữu tuy không nhiều nhưng phá tan nơi này thành đất bằng cũng không có gì khó".

Ma Vương im lặng một lúc.

Trương Thiên Hộ ánh mắt nhìn chăm chăm vào pho tượng, tay trái chợt kéo Thẩm Thăng Y một cái.

Tay trái của ông ta giấu trong tay áo, không ai thấy là ông ta kéo Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y xoay chuyển ý nghĩ, khẽ gật đầu.

Thật ra chàng không biết Trương Thiên Hộ có ý gì.

Nên chàng gật đầu để tỏ ý rằng mọi chuyện đều để cho Trương Thiên Hộ chủ trương.

Trương Thiên Hộ không nói gì, chỉ nhìn nhìn pho tượng.

Dĩ nhiên ông ta nhìn thấy tay Thẩm Thăng Y.

Tần Độc Hạc ánh mắt chợt di động:

" Lão đại, đây là chuyện mạng người..."

Trương Thiên Hộ ánh mắt ngưng lại trên xác Sở Liệt:

" Người chết thì không sống lại được, vả lại kẻ sát nhân là Tôn Thiên Thành".

Tần Độc Hạc im lặng.

Trương Thiên Hộ nhìn qua Liễu Thanh Phong :

" Lão đệ thấy thế nào ?"

" Oan có đầu, nợ có chủ, thế cũng được". Liễu Thanh Phong chợt cười một tiếng " Chúng ta còn cần giải thích gì nữa ?"

Trương Thiên Hộ cười cười :

" Chẳng lẽ người không tò mò chút nào à ?"

Liễu Thanh Phong gật đầu:

" Với chuyện kỳ quái thế này, sao lại không tò mò ?"

Giọng nói của Ma Vương lập tức vang lên :

" Các ngươi muốn biết chuyện gì ?"

Trương Thiên Hộ nói:

" Các hạ là người thông minh, chẳng lẽ không hiểu chúng ta muốn biết chuyện gì sao ?"

Ma Vương nói:

" Quả nhân chỉ biết các ngươi nêu câu hỏi thì quả nhân trả lời, đơn giản thế thôi".

Trương Thiên Hộ lập tức hỏi:

" Rốt lại chuyện Tôn Thiên Thành là thế nào ?"

" Ta đã nói rõ với các ngươi rồi mà".

" Còn rất nhiều chỗ chưa rõ, chẳng hạn tại sao y biến thành Ngải Phi Vũ?"

" Đó là vì quả nhân muốn y biến thành Ngải Phi Vũ mà thôi".

" Hai người bọn họ hoàn toàn giống nhau à ?"

" Không hoang toàn nhưng không thể phủ nhận rất có nhiều chỗ giống nhau, nên quả nhân mới biến y thành Ngải Phi Vũ".

" Làm cách nào để biến ?"

Trương Thiên Hộ chợt hỏi gặng.

" Chuyện đó không quan hệ gì tới ngươi".

Trương Thiên Hộ vẫn hỏi:

" Có đúng là ngươi có một thanh ma đao không?"

" Còn có một cặp mắt ma, một đôi tay ma, một tấm thân ma".

Trương Thiên Hộ trầm ngâm nói:

" Theo ta thấy chỉ là một loại thuật dịch dung".

" Có lẽ thế".

Thẩm Thăng Y nói chen vào:

" Lúc các hạ làm chuyện này thì cần có Ngải Phi Vũ, nhưng Ngải Phi Vũ không chịu nên các hạ mới tạo ra một Ngải Phi Vũ giả để tung hoành".

Ma Vương nói:

" Ngải Phi Vũ là người thế nào, dĩ nhiên ngươi đã biết rõ".

Thẩm Thăng Y nói:

" Chúng ta là bạn thân với nhau".

Ma Vương nói:

" Tuy quả nhân hoàn toàn không có đi lại với y, nhưng chỉ nghe những chuyện y làm thường ngày, cũng rõ y là người thế nào".

" Cho nên ngươi không thể không tạo ra một Ngải Phi Vũ giả, mà Ngải Phi Vũ giả do ngươi tạo ra không may lại có thù oán với Giang Nam tứ hữu, nên mới phát sinh chuyện rắc rối, trở thành thế này".

Ma Vương nói:

" Ta đã nói từ đầu rằng sau khi thành công, y muốn làm gì thì làm, còn trước khi thành công, y phải lo luyện kiếm thuật, tạm gác tất ắc ân oán với người khác lại".

" Tiếc là y nóng lòng trả thù, nên kiếm thuật mới có chút thành tựu đã không chờ đợi được, muốn đi trả thù ngay".

" Không thể phủ nhận y là một kẻ có tài, về mặt kiếm thuật tiến bộ rất nhanh, rất vừa ý quả nhân, quả nhân vốn cho rằng y biết phải làm thế nào, không ngờ lúc y ra tay lại ảnh hưởng tới việc của quả nhân." Ma Vương thở dài "Quả nhân cho rằng y sẽ tới xin lệnh, y lại không chờ quả nhân suy nghĩ, đã ra tay rồi".

" Lẽ ra các hạ không bao giờ nên nói với y hai chữ suy nghĩ".

" Phải lắm, phải lắm..."

" Các hạ là chúa tể xứ ma, tự nhiên là có oai quyền, với sự thông minh của các hạ, lẽ ra không cần phải suy nghĩ mới trả lời được y". Thẩm Thăng Y trầm giọng " Suy nghĩ, vốn đã là có ý tán thành".

Ma Vương lại thở dài một tiếng :

" Tại sao quả nhân lại quên chuyện ấy nhỉ ?" Ngừng lại một chút, chợt trầm giọng " Người dạy dỗ quả nhân đây à ?"

Thẩm Thăng Y không đáp, trong chớp mắt ấy dường như chàng đang nghĩ tới chuyện gì đó.

Ma Vương cũng không bắt bẻ nữa, chuyển qua chuyện khác :

" Tuy Tôn Thiên Thành học kiếm rất mau, nhưng hoàn toàn không phải là một người thông minh".

Trương Thiên Hộ nói ngay:

" Đúng thế, nên y mới không trực tiếp tìm bốn người chúng ta để ra tay, mà tìm tới người quen của chúng ta trước".

Tần Độc Hạc tiếp:

" Có thể nói tuy y đã luyện được kiếm thuật không kém, nhưng chưa dám tự tin là chắc chắn thành công".

Trương Thiên Hộ gật đầu nói:

" Đúng thế, bằng vào võ công của y mà nhân lúc bất ngờ ra tay muốn giết chúng ta cũng không phải là khó, nhưng vẫn còn ngu ở một chỗ là tuy xuất hiện dưới cái lốt của Ngải Phi Vũ, lại không hành sự như Ngải Phi Vũ".

Ma Vương lạnh lùng nói:

" Đó mới là điều làm quả nhân tức giận nhất".

Trương Thiên Hộ nói:

" Cũng vì không thể lợi dụng được nữa, nên các hạ mới giao ngay y ra không chút thương tiếc"

" Đúng thế !", Ma Vương cất tiếng cười âm trầm.

Thẩm Thăng Y chợt nói:

" Ngoài việc định lợi dụng, chắc các hạ còn phải dùng cách nào đó để khống chế y".

Ma Vương nói:

" Người nào cũng đều có một nhược điểm, Tôn Thiên Thành cũng chỉ là một con người "

Thẩm Thăng Y hỏi tiếp:

" Ta chỉ muốn biết các hạ dùng cách nào để khống chế Ngải Phi Vũ?"

" Các ngươi đã là bạn thân với nhau, thì chắc ngươi rõ về gia cảnh của y".

Thẩm Thăng Y nói :

" Y là một đứa trẻ mồ côi, Thái Ất chân nhân truyền thụ kiếm thuật cho y đã mất rồi, hiện tại y không có ai để yêu thương nên gởi tình ở chốn giang hồ, coi mạng người như cỏ rác, ngay cả tính mạng của y, y cũng không tiếc"

" Muốn không chế một người như thế, có thể người có cách chứ quả nhân thì không".

Thẩm Thăng Y nói:

" Vậy hiện nay y ở đâu ?"

Trương Thiên Hộ nói:

" Thả người ra đây, thì chuyện giữa chúng ta kể như ổn được một nửa".

Thẩm Thăng Y nhìn Trương Thiên Hộ một cái, nói:

" Dĩ nhiên đó phải là một Ngải Phi Vũ thật".

Trương Thiên Hộ nói:

" Dĩ nhiên".

Ma Vương hỏi:

" Còn một nửa chuyện giải quyết thế nào ?"

Trương Thiên Hộ nói:

" Để chúng ta yên ổn ra khỏi nơi đây".

Ma Vương lại im lặng suy nghĩ, Tần Độc Hạc ánh mắt chợt di động:

" Lão đại..."

Trương Thiên Hộ nói:

" Từ lúc vào đây, chỉ bị hoảng sợ chứ không bị nguy hiểm, tuy ta mất một ngón tay, cũng không phải là to tát gì lắm".

Tần Độc Hạc nói:

" Ngay cả người cũng không để bụng, dĩ nhiên ta không phản đối".

Liễu Thanh Phong nói tiếp:

" Về phía chúng ta mà nói, tới lúc Tôn Thiên Thành chết thì chuyện đã giải quyết xong, nhưng những chuyện sau này không phải vì có Tôn Thiên Thành".

Trương Thiên Hộ vung tay nói:

" Đúng như người ta nói, chúng ta không thể thoát được, ngay cả nói chuyện cũng không đủ tư cách, bạn của Thẩm lão đệ còn trong tay người ta, Thẩm lão đệ coi là bạn, chúng ta cũng không thể không coi là bạn".

Liễu Thanh Phong nhìn nhìn Thẩm Thăng Y, chàng cúi đầu không nói gì.

Giọng nói của Ma Vương lập tức vang lên:

" Chẳng lẽ các người hoàn toàn không thích ma pháp biến người này thành kẻ khác sao ?"

Thẩm Thăng Y lạnh lùng nói:

" Các hạ có nói thẳng ra cũng chẳng có liên hệ gì tới chúng ta".
Ngừng một chút lại nói tiếp " Và lại thuật dịch dung thì chẳng phải là chúng ta chưa thấy qua".

" Thuật dịch dung à ?", Ma Vương cất tiếng cười nhạt.

Thẩm Thăng Y nói:

" Có thể các hạ còn chưa nghe tới hai người là Pháp sư Biến hoá và Phán hầu Bạch Ngọc Lâu".

" Biến Hoá thì ra cái gì ?", Ma Vương lại cười nhạt một tiếng " Đến như Bạch Ngọc Lâu cũng bắt quá được một tập Vô song phổ, về thuật dịch dung chẳng có bản lĩnh gì, cũng chẳng qua mắt được bậc danh gia".

Thẩm Thăng Y sửng sốt, té ra lão Ma Vương này cũng biết khá nhiều, thật là ngoài suy nghĩ của chàng.

Một ý nghĩ kỳ quái nảy ra trong đầu, nhưng chàng không nói gì.

Ma Vương hỏi tiếp:

" Ngay cả chuyện ta định làm gì, các ngươi cũng không muốn biết à ?"

Thẩm Thăng Y hỏi lại :

" Chúng ta chỉ muốn biết rằng các hạ có trả lời không ?"

" Không..."

Thẩm Thăng Y nói luôn :

" Vậy các hạ đưa người ra đi".

" Người đang ở trước mặt các ngươi".

Thẩm Thăng Y sửng sờ:

" Trong pho tượng à ?"

" Các ngươi có thể bóc tượng ta tại đây, cũng có thể mang cả người lẫn ghế đi, trong chiếc dây lưng ngọc có hai viên thuốc, hoà với nước cho uống trong vòng nửa giờ y sẽ tỉnh lại, ngoài chuyện thân thể hư nhược chẳng có bệnh tật gì khác, cứ theo công lực của y, không đến giờ này ngày mai lại khoẻ như thường".

Thẩm Thăng Y nghe rất rõ ràng, bước lên giơ tay gỡ lớp đất mỏng phủ lên người lão nhân.

Bọn Trương Thiên Hộ ba người đứng im nhưng dè dặt để ý khắp chung quanh đề phòng xảy ra chuyện bất ngờ.

Tiếp theo Ma Vương nói một câu:

" Chuẩn bị nước cho Ngải Phi Vũ".

Câu này Thẩm Thăng Y nghe rất rõ, cuối cùng chàng đã phát hiện giọng nói vang ra từ một cái lỗ trên chiếc ghế.

Cái lỗ nằm khuất trong một mảng hoa văn chạm trổ, quả là rất khó nhìn thấy, Thẩm Thăng Y cũng không đếm xỉa gì tới, mau lẹ gỡ lớp đất trên mặt pho tượng, sau lớp đất là gương mặt của một người trẻ tuổi.

Gương mặt này đương nhiên chẳng lạ đối với bọn Trương Thiên Hộ, mới rồi họ vừa giết một người giống hệt như vậy.

... Ngải Phi Vũ !

Thẩm Thăng Y lại nhắc bộ tóc bạc giả trên đầu Ngải Phi Vũ xuống, cùng lúc ấy chàng đã đưa tay thăm dò hơi thở của Ngải Phi Vũ, thì thấy rất yếu ớt, cũng rất không đều.

Lớp đất chỉ phủ trên phần mặt, còn trên hai tay chỉ phủ tới cổ tay, không bao lâu đã được bóc ra hết.

Tiếng rèm ngọc khua vang, lão nhân nhỏ bé bung một cái bàn thấp bước ra, đặt xuống cạnh Thẩm Thăng Y.

Trên bàn có một bình nước, một cái chén, lão nhân nhỏ bé đặt cái bàn xuống, rồi lui lại đứng trước rèm, thở phào một tiếng.

Thẩm Thăng Y ánh mắt di động nói:

"Người không cần phải sợ".

Lão nhân nhỏ bé khua hai tay:

"Chuyện ấy ta chưa quên đâu, thúc thúc từng đuổi giết ta trong con hẻm".

Thẩm Thăng Y nói:

"Đó là vì ngươi đột nhiên phóng ám khí, suýt nữa đã toi mạng thúc thúc rồi".

Lão nhân nhỏ bé cười nói:

"Thúc thúc người lớn lượng lớn, dĩ nhiên không dễ bụng".

"Có lẽ...", Thẩm Thăng Y lấy trong chiếc đai ra hai viên thuốc màu xanh biếc, một tay vạch miệng Ngải Phi Vũ ra cho uống.

Lão nhân nhỏ bé nhìn nhìn :

"Không tới nửa giờ đâu mà".

Thẩm Thăng Y cười cười :

"Nói thẳng ra, y tính dậy ở đây bọn ta mới yên tâm".

Lão nhân nhỏ bé cười gượng:

"Thúc thúc muốn thế nào cũng được".

Trương Thiên Hộ chợt bước đến, cười nói:

"Người gọi y là thúc thúc, thì gọi ta bằng gì ?"

Lão nhân nhỏ bé nhăn nhó nói:

"Thì gọi là lão công công".

Trương Thiên Hộ vuốt râu nói:

"Tiểu bằng hữu bao nhiêu tuổi thế ?"

Lão nhân nhỏ bé nói ngay:

"Đã quên cả rồi".

Trương Thiên Hộ nói ngay:

"Dường như chúng ta đã gặp nhau ở đâu thì phải".

Đôi mắt tròn xoe của lão nhân nhỏ bé chợt di động :

"Thật sao ? Thế mà ta chẳng nhớ gì cả".

Trương Thiên Hộ than dài một tiếng:

" Trên sông Trường giang làn sóng sau xô làn sóng trước, bọn trẻ con các ngươi bây giờ rất nhiều kẻ thông minh".

Lão nhân nhỏ bé cười nói:

" Ta chỉ ăn ngay nói thật, chủ nhân thường dạy ta rằng trẻ con không được nói dối".

Trương Thiên Hộ vừa định nói gì đó, giọng nói của Ma Vương đã vang lên:

" Không có lệnh của quả nhân, y không nói bất cứ chuyện gì với các ngươi đâu".

Lão nhân nhỏ bé ứng thanh nói:

" Chắc là công công đã nghe rõ rồi chứ ?"

Trương Thiên Hộ cười cười ngồi xuống một bên.

Ma Vương lại lên tiếng:

" Y tỉnh dậy rồi thì ngươi tiễn khách thay cho ta".

Giọng nói lần này mạnh mẽ mà nhỏ, chữ cuối cùng cơ hồ không còn nghe thấy nữa.

Lão nhân nhỏ bé nói:

" Các vị có cần dùng trà không ?"

Trương Thiên Hộ lắc đầu:

" Tiểu bằng hữu chắc không ngại gì cho bọn ta xem quanh đây một chút chứ ?"

Lão nhân nhỏ bé nói:

" Tùy ý mà".

Trương Thiên Hộ đứng dậy, đi vòng quanh nhìn nhìn, dĩ nhiên ông ta không nhìn ra được gì, lão nhân nhỏ bé vừa đi vừa chạy theo, không hề có chút sợ sệt.

Liễu Thanh Phong ngồi một bên, Tần Độc Hạc cũng không động dậy, dường như đang suy nghĩ gì đó.

Sảnh đường im phăng phắc, chỉ có tiếng bước chân của Trương Thiên Hộ thỉnh thoảng vang lên khe khẽ.

Thời gian cũng trôi qua trong im lặng.

Cũng không rõ là bao lâu, Ngải Phi Vũ rốt lại thở nhẹ ra một hơi, từ từ mở mắt.

Đôi mắt của y dường như bị một màn sương bao phủ.

Đến khi màn sương tan đi, y mới mỉm cười kêu lên:

" Thảm huynh..."

Thảm Thăng Y cười cười :

" Là lắm phải không ?"

" Nếu là người khác thì dĩ nhiên rất lạ, nhưng là Thảm huynh thì không". Ngải Phi Vũ lại cười một tiếng " Tiểu đệ vốn đã nghĩ nếu được cứu thì người tới cứu ngoài Thảm huynh ra không còn ai khác".

Thảm Thăng Y nói ngay:

" Người thử vận chân khí xem có chỗ nào không ổn không ?"

Ngải Phi Vũ hai chân ngồi xếp bằng trên ghế, mắt nhìn xuống mũi, mũi thở theo ý, bắt đầu vận hành chân khí trong cơ thể.

Thảm Thăng Y mắt không di động, khẩn trương nhìn Ngải Phi Vũ, chỉ chờ có chỗ nào không ổn sẽ lập tức ra tay phong bế huyết đạo cho y.

Trương Thiên Hộ, Liễu Thanh Phong, Tàn Độc Hạc mục quang đều tập trung cả vào mặt Ngải Phi Vũ, lão nhân nhỏ bé kia cũng bước tới gần đứng trước mặt Ngải Phi Vũ nghiêng đầu gãi gãi.

Một hồi im lặng trôi qua, Ngải Phi Vũ từ từ ngẩng đầu nói:

" Không có chuyện gì, có điều quá đói, nếu có cái gì ăn, chắc sẽ khôi phục rất mau thôi".

Lão nhân nhỏ bé bên cạnh cười khẩy:

" Thật có lỗi quá, ở đây hiện giờ chẳng có gì ăn ngay được cả".

Ngải Phi Vũ cười nhạt:

" Người định quên chuyện đó à ?"

Lão nhân nhỏ bé cười nói:

" Nếu người cẩn thận một chút chắc chắn đã nhìn ra bấy rồi".

Ngải Phi Vũ hừ lạnh một tiếng :

" Nói thế là chuyện này do lỗi của ta không cẩn thận chắc".

Lão nhân nhỏ bé nói:

" Từ nay về sau nếu có gặp tình hình như thế, người đừng có hung hăng xông lên, lời dạy bảo ấy thật có tiền cũng không mua được đâu".

Ngải Phi Vũ đứng phắt dậy, trông như chuẩn bị nhảy xổ tới, Thảm Thăng Y đưa tay cản lại:

" Ngải huynh, chuyện này về sau sẽ tính nợ".

Lão nhân nhỏ bé vỗ tay nói:

" Còn được vị thúc thúc này là thông tình đạt lý".

Thảm Thăng Y lặng lẽ nói:

" Chúng ta không phải là hạng người nói qua rồi thôi đâu".

Lão nhân nhỏ bé cười nói:

" Xem ra cũng không giống lắm".

Thảm Thăng Y chưa đáp, Ngải Phi Vũ đã kêu lên:

" Rốt lại người đã ưng thuận với họ những gì rồi ?"

" Không có gì đâu", Thảm Thăng Y quay lại "Chỉ là họ đem giao người ra, thì chúng ta sẽ không lời thôi với họ nữa".

" Những người này chẳng có chỗ nào tốt cả", Ngải Phi Vũ trừng mắt nhìn lão nhân nhỏ bé " Bất kể thế nào, ta cũng không để các ngươi yên đâu".

" Từ khi ngươi bị bắt đến nay, rõ ràng là bọn họ không đúng nhưng ngươi đã không bị hề hấn gì, chuyện này cũng nên bỏ qua". Người nói câu này là Trương Thiên Hộ.

Ngải Phi Vũ nhìn Trương Thiên Hộ, khẽ cau mày, Thẩm Thăng Y nói ngay:

" Bốn vị này là Giang Nam tứ hữu..."

Ngải Phi Vũ ánh mắt di động nhìn lên xác Sở Liệt:

" Vị lão tiên bối này bị gì vậy ?"

Trương Thiên Hộ buồn bã nói:

" Giang Nam tứ hữu hiện chỉ còn tam hữu thôi".

Ngải Phi Vũ trợn mắt nhìn lão nhân nhỏ bé :

" Là họ giết chết, vì muốn cứu ta ra phải không ? Thế mà hoà giải với họ à ? Chuyện này không được rồi".

Trương Thiên Hộ liếc nhìn Thẩm Thăng Y một cái:

" Người bạn này của ngươi quả nhiên là kẻ hảo hán".

Ngải Phi Vũ đưa mắt nhìn lại :

" Thẩm huynh..."

Trương Thiên Hộ đỡ lời Thẩm Thăng Y :

" Lão đệ yên tâm, không phải vì chuyện đó đâu".

Lão nhân nhỏ bé nói:

" Vậy hiện giờ các vị dời chân được rồi".

Câu nói vừa dứt, một tiếng quát vang lên "Cẩn thận !", tiếp theo là một đạo kiếm quang bay tới giữa mặt y.

Đó là kiếm của Thẩm Thăng Y.

Lão nhân nhỏ bé vừa nghe thấy hai tiếng "Cẩn thận !", kiếm quang đã chớp lên trước mắt, thân hình lập tức chuyển động bằng mình về phía sau né tránh, liên tiếp sử dụng ba thân pháp khác nhau nhưng vẫn không thoát được thế kiếm của Thẩm Thăng Y.

Trong tiếng quát tháo, ánh kiếm sáng loé đột nhiên thu lại, kiếm đã trở vào vỏ, Thẩm Thăng Y như không có chuyện gì, thản nhiên nhìn lão nhân nhỏ bé.

Lão nhân nhỏ bé toàn thân không một vết máu, đứng yên trước bình phong, ngẩn người nhìn Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y hỏi ngay:

" So với Vô âm thân chủ của ngươi thì thế nào ?"

Lão nhân nhỏ bé kêu lên:

" Bất ngờ đánh lén thì có bản lĩnh gì ?"

Thẩm Thăng Y nói:

" Ta chỉ là muốn cho người biết mùi vị bị đánh lén. Người đánh lén người ta, người ta cũng đánh lén người y hệt, nếu người không muốn chết mà không hiểu gì, từ nay về sau tốt nhất là đừng giở cái trò ấy ra".

Lão nhân nhỏ bé mắt tròn xoe trừng trừng nhìn Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y quay đầu nói với mọi người:

" Chúng ta đi được rồi".

Trương Thiên Hộ gật gù đầu, bước lên bệ xác Sở Liệt, Liễu Thanh Phong lập tức bước qua nói:

" Để ta..."

" Ai cũng thế mà", Trương Thiên Hộ cất bước đi về phía cửa, Liễu Thanh Phong, Tần Độc Hạc song song đi theo.

Ngải Phi Vũ cũng bước theo, bước chân tuy có vẻ mệt nhọc nhưng không hề dừng. Thẩm Thăng Y đi cuối cùng.

Lão nhân nhỏ bé chột kêu lên:

" Người phong toả bốn mươi chín huyết đạo của ta, mà không chịu giải huyết cho ta à ..."

Thẩm Thăng Y ngắt lời:

" Người biết rõ bốn mươi chín huyết đạo bị phong bế, dĩ nhiên cũng biết lực đạo trên kiếm của ta rất nhẹ nhàng, vận chân khí đủ một vòng thì có thể giải khai".

Lão nhân nhỏ bé ngoác mồm chửi:

" Người không phải là người mà là con quỷ !"

Thẩm Thăng Y cười cười nói:

" May mà không phải thế".

Trương Thiên Hộ cũng nói:

" Tiểu quỷ thấy Ma Vương chỉ có cách khép nép vâng lệnh, đâu lại dám đắc tội với tiểu ác quỷ tả hữu của vị Ma Vương kia"

Lão nhân nhỏ bé vốn mặt đầy giận dữ, nghe tới câu nói của Trương Thiên Hộ, lại cười lớn "Từ nay trở đi ta sẽ không chửi người như thế nữa".

Trương Thiên Hộ không đếm xỉa gì tới y nữa, cứ tiếp tục bước đi, Thẩm Thăng Y cũng chỉ nói một tiếng "Hẹn gặp lại".

" Hẹn gặp lại, thúc thúc". Lão nhân nhỏ bé chỉ còn cánh tay phải là có thể giơ lên, dừng một thoáng lại nói tiếp " Chúng ta không gặp lại nhau là tốt nhất".

Nói xong câu ấy y đã có thể cử động, lảo lảo lết đi cách xa phía sau Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y đi ra khỏi sảnh đường, lão nhân nhỏ bé cũng ra tới cửa, y tay chân ngẩn cùn, cử chỉ trông rất buồn cười, thần thái cũng thế, nhưng Thẩm Thăng Y thì hiện tại không hề có một chút cảm giác nào là buồn cười.

Chàng không hề quay đầu lại, nhưng cũng không dám lơ là đề phòng.

Tới bên ngoài sảnh môn khá xa, Trương Thiên Hộ mới nói:

"Thằng lùn tinh quái ấy thật ra rất đáng yêu".

Tần Độc Hạc lạnh lùng nói:

"Chắc là có rất nhiều người nghĩ thế đã chết mà chẳng hiểu gì dưới tay y rồi đấy".

Thẩm Thăng Y nói:

"Tuy y đáng sợ, nhưng đã thoát khỏi một lần đánh lén của y, từ nay trở đi đề phòng thì y có giở trò lại cũng không có bao nhiêu tác dụng, chỉ là vị chủ nhân cao thâm khôn lường của y mới thật là đáng sợ đấy".

Tần Độc Hạc nói:

"Nhưng y vẫn cứ phải bàn bạc với chúng ta, để bọn ta rời khỏi nơi này".

Trương Thiên Hộ nói:

"Đó chỉ vì y biết nếu liều mạng, cho dù có thắng cũng phải trả một cái giá tương đương, đối với y không những không có ích lợi gì, mà còn làm hỏng kế hoạch của y đang tiến hành".

Tần Độc Hạc hỏi:

"Kế hoạch gì?"

"Không biết nữa, nhưng sau khi công khai rồi thì chắc chắn sẽ làm chấn động thiên hạ". Trương Thiên Hộ lẩm bẩm "Kỳ quái, sao ta chẳng có ấn tượng gì về người này cả".

Thẩm Thăng Y nói:

"Nếu họ vốn không phải là thuộc võ lâm Trung Nguyên thì chẳng có gì là kỳ quái".

Trương Thiên Hộ trầm ngâm một lúc, Ngải Phi Vũ hỏi chen vào:

"Rốt lại là chuyện gì vậy?"

Thẩm Thăng Y hỏi lại:

"Ngải huynh bị bắt ở đâu?"

Ngải Phi Vũ nói:

"Ở lầu Yên Vũ, bị dụ vào bẫy, lúc rơi xuống nước hôn mê có cảm giác như nằm trên một cái lưới lớn".

Thẩm Thăng Y cười cười:

"Họ đã nhìn đúng nhược điểm của ngươi, nên mới chọn Nam hồ để hạ thủ".

Ngải Phi Vũ thở dài một tiếng:

"Ta vốn đã có ý định rằng thủy tính đã không bằng một nửa của ngươi thì không nên tới nơi đó, nhưng lại nhìn thấy cảnh lầu Yên Vũ trong khói mưa quả rất đẹp, lại bị người đàn bà chèo thuyền nài nỉ hết lời, mới bước xuống thuyền".

Trương Thiên Hộ nói:

"Vậy chắc người đàn bà chèo thuyền kia có chuyện rồi".

Ngải Phi Vũ nói:

"Hiện thời nhớ lại thì rõ ràng bà ta nhiệt tình quá đáng, nhưng ta chẳng hề gây thù chuốc oán với người xung quanh đây".

Trương Thiên Hộ nói:

"Kỳ quái hơn nữa là họ biết rõ lúc người qua ngay đây để sắp đặt mai phục".

Thẩm Thăng Y hỏi luôn:

"Người có chuyện gì mà tới Gia Hưng?"

"Chỉ là ở không thấy buồn".

"Người nhớ kỹ lại xem, có ai biết người tới đây không?"

"Trước khi đi, ta có viết một lá thư sai người đưa tới..." Ngải Phi Vũ giọng nói chợt dừng lại một lúc "Không thể được, chẳng lẽ y lại là kẻ bán rẻ bạn bè à?"

Tuy y không nói rõ nhưng Thẩm Thăng Y đã biết y muốn nói tới ai, Trương Thiên Hộ cũng nghĩ tới, lẩm bẩm nói:

"Thật là một người quân tử".

Ngải Phi Vũ giật nảy mình, nhìn Thẩm Thăng Y, lại thấy Thẩm Thăng Y vuốt mũi, rơi vào chỗ trầm tư.

"Có phải là chỗ Phương Trục xảy ra chuyện gì không?", Ngải Phi Vũ chợt hỏi.

Thẩm Thăng Y gật đầu không nói, Ngải Phi Vũ lại hỏi:

"Rốt lại là đã xảy ra chuyện gì? Phương Trục biến ra sao rồi?"

"Đến hiện giờ chắc y còn khỏe", Thẩm Thăng Y chép miệng "Nhưng chúng ta đều hy vọng y không khỏe".

Trương Thiên Hộ nói tiếp:

"Có thể người lạ lòng về câu nói ấy, nhưng nếu người biết rồi đầu đuôi câu chuyện vừa qua sẽ biết tại sao chúng ta lại hy vọng như vậy".

Ngải Phi Vũ hỏi:

"Vậy rốt lại là tại sao? Y không khỏe thì tốt gì cho chúng ta?"

Thẩm Thăng Y nói:

"Ít nhất là nếu thế thì y vẫn còn là bạn của chúng ta".

Ngải Phi Vũ ngậy người nhìn Thẩm Thăng Y, Trương Thiên Hộ cũng thế, lập tức hỏi:

"Lão đệ, người này chắc không phải giả chứ?"

Thẩm Thăng Y nói:

"Tiền bồi cứ yên tâm".

Trương Thiên Hộ cười gượng một tiếng:

" Các ngươi là bạn tốt với nhau, lẽ ra ta phải tin vào sự phán đoán của ngươi, không biết tại sao ta lại nói một câu như vậy".

Ngải Phi Vũ ngơ ngác nhìn hai người, Thẩm Thăng Y giải thích:

" Chúng ta đang nói rằng ngươi là thật chứ không phải giả".

" Tại sao lại có chuyện thật giả, chẳng lẽ lại có một người giống hệt ta à ?", Ngải Phi Vũ bước qua bậc cửa, không để ý dẫm luôn lên vạt áo dài, suýt nữa ngã lộn ra đất.

" Chết thật, tại sao lại mặc cho ta thứ quần áo kỳ dị thế này ?", Ngải Phi Vũ lều bều cuộn vạt áo dài lên thắt ngang lưng.

Thẩm Thăng Y bước theo qua bậc cửa, lão nhân nhỏ bé cũng lập tức nhô ra sau một đám cây hoa rậm rạp, cánh cửa như bị một cơn gió lớn thổi, " ầm" một tiếng đóng sầm lại.

Thẩm Thăng Y không đếm xỉa gì tới, lại nhìn Ngải Phi Vũ nói tiếp:

" Không chỉ ngươi có thật giả, mà Phương Trục cũng thế"

Ngải Phi Vũ chợt hiểu ra, nói:

" Là kỹ xảo của pháp sư Biến Hóa chứ gì ?"

" Còn hơn thế nữa kia", Thẩm Thăng Y cười cười " Ngươi giỏi còn có người giỏi hơn, núi cao có núi cao hơn, câu nói ấy không phải là không có lý".

Ngải Phi Vũ nói:

" Biến Hoá có thể thay đổi toàn bộ gương mặt của một người, biến y thành kẻ khác".

" Y lại không thể biến ra hai người giống hệt nhau".

" Vậy thì Bạch Ngọc Lâu..."

" Thật ra chỉ là một cánh che mắt", Thẩm Thăng Y quay đầu nhìn cánh cổng lớn đóng chặt, rồi lại ngược nhìn lên trời " Trời sáng nhanh quá ?"

Trương Thiên Hộ nói ngay:

" Dường như lão đệ còn phải tới một nơi nào đó".

" Đúng thế", Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn xuống " Ngải huynh cứ theo ba vị lập tiên bối đây về Trương gia nghỉ ngơi một lúc".

Ngải Phi Vũ hỏi gặng:

:" Thẩm huynh còn phải đi đâu nữa ?"

" Tìm Tiểu Phương nói chuyện một lúc". Thẩm Thăng Y chép miệng " Chỉ có y biết lúc nào ngươi tới Gia Hưng, biết ngươi sợ nước, ngoài ra còn có chuyện Ma Vương kia tuy có thể biến ra một người thứ hai giống hệt cũng phải có người thứ nhất trong tay mà làm khuôn chứ".

Trương Thiên Hộ gật đầu:

" Cho nên người y biến ra và người y theo đó biến ra phải đều là người của y, bị y khống chế. Chẳng hạn hai Âu Dương Lập đều bị y sai

khiến, hai Ngải Phi Vũ có người thật không chịu khuất phục thì bị y giam giữ, hai Phương Trục cũng phải như thế".

Ngải Phi Vũ ngờ vực nhìn Trương Thiên Hộ và Thẩm Thăng Y.

Thẩm Thăng Y chậm rãi nói:

"Thật ra ta đã sớm cho rằng nếu không có cái khuôn thì làm sao biến được một người trở thành giống hệt".

"Lại có chuyện người gặp phải hai Phương Trục về thời gian và địa điểm đều cách xa nhau không xa lắm", Trương Thiên Hộ ngừng lại, chợt cười "Nhưng người vẫn không ngờ vực y..."

"Vì y là bạn ta".

Trương Thiên Hộ lắc đầu:

"Vì y là một bậc quân tử ai ai cũng biết, ai ai cũng ngưỡng mộ".

Tần Độc Hạc lạnh lùng chen vào:

"Ta vẫn không tin trên đời có kẻ quân tử thật".

Thẩm Thăng Y thản nhiên nói:

"Chuyện này còn nhiều rắc rối bên trong, trước khi nhìn rõ con người của y, vẫn bồi không dám đoán mò".

Tần Độc Hạc không giận mà lại cười:

"Đó là chỗ người dễ thương hơn lão già này đây".

Trương Thiên Hộ trầm giọng nói:

"Chúng ta đã nghĩ tới thì Ma Vương cũng đã nghĩ tới, cho dù y không phải là ma thật thì cũng là một người thông minh".

Thẩm Thăng Y nói:

"Cho nên lập trường của vị Quân tử này ra sao thì phải đến lúc ta tới mới có thể biết rõ".

Trương Thiên Hộ ngẫm nghĩ :

"Có thể nơi đó cũng có sắp đặt một cái bẫy..."

Thẩm Thăng Y nói:

"Về thời giờ chưa chắc đã kịp, vả lại xét theo tình hình trước mắt, Ma Vương còn có những chuyện quan trọng hơn phải làm".

Trương Thiên Hộ cau mày:

"Vậy thì ta lo rằng không rõ Phương Trục có còn sống không".

Thẩm Thăng Y gật đầu, thân hình đột nhiên co lại, vọt đi như một mũi tên.

Khinh công của chàng vốn không kém, lúc ấy lại thi triển hết mức, Liễu Thanh Phong cũng tự than rằng không bằng được.

Ngải Phi Vũ lúc ấy nghĩ tới chuyện muốn đi xem một phen, bị Trương Thiên Hộ cản, cũng mau chóng bị Trương Thiên Hộ thuyết phục.

Chuyện này thành ra còn có một mình Thẩm Thăng Y phải đối phó.

Trương Thiên Hộ tính toán cẩn thận, lần này có làm không ?

ooo

Đêm dài sắp hết, nhưng trước khi trời rạng, lại là lúc rất tối.

Thẩm Thăng Y tới ngoài cổng nhà Phương Trục, trái tim chìm xuống, chàng chỉ thấy một màu tối đen. Trong trang viện không hề có ánh đèn lửa, hai ngọn đèn lồng treo trước cửa cũng không thắp lên.

Cổng lớn đóng chặt, Thẩm Thăng Y đẩy một cái không thấy mở ra, cũng không gọi cửa, thân hình lui lại một thước rồi vọt lên tường.

Từ trên cao nhìn xuống không thấy ngõ vào chẳng có người nào, bốn bề lặng im như chết, Thẩm Thăng Y đưa mắt nhìn qua một lượt, thân hình lay động đáp xuống đất.

Chàng đi thẳng từ ngõ vào nhà, một cảm giác bất yên dâng lên trong lòng.

Lên tới bậc thềm, vẫn không phát hiện được gì, tới phòng khách nhìn vào cũng tối om.

Thẩm Thăng Y bất giác hơi sờ sợ, cũng đúng lúc ấy có hai tiếng lẹp kẹp từ trong phòng vang ra.

Thẩm Thăng Y nghe thấy rõ ràng, ánh mắt di động :

" Phương huynh phải không ?"

(thiếu hai trang)

Thẩm Thăng Y không nỡ nhìn đến hết, thôi tắt ngọn đèn lồng, rồi cất con mèo bằng ngọc chặn giấy và tờ giấy ghi lời nhắn của Phương Trục, rời khỏi nhà họ Phương.

Đêm dài cũng đã hết.